

Mine

Kızlar Yurdunda

FATMA PEKŞEN

Özgür
Romanlar

GENÇ
T
YAYINLARI

MAYİ PARMAKLIKLAR

Gözünü sevdiğimin büyük şehri... Bakımlı parklarından kaldırımlarına, yolları sulayıp süpüren belediye araçlarından sinemalarına kadar “ben buradayım” diyen bir farkla bağıryordun trenden inip eve doğru yollanırken.

(Ev dedikse buradaki evim, yani halamların evi olduğunu belirtmeden geçmeyeyim.)

Bir haftadır kelebekler misali uçuyorum. Ayaklarım yere değmiyor. Bir seneyi aşkın bir süredir verdiğim emeklerimin sonucunu aldım işte: Şehrin en iyi Anadolu Lisesini kazandım! Hem de kendi okulumdaki elli küsur kişinin içinden çıkarak ve birincilikle!

Birincilik ne demektir bilir misiniz? Ben çok iyi biliyorum, hem dondurma tadında bir lezzet hem de arkadaşından öğretmenine, aileden müdürüne kadar omuzlarına yüklenen acayip bir yük.

“Bu problemi senden başkası çözemez Mine.”

“Bu sınavda mutlaka okulumuzu ilk sıraya yazdır-
malısın Mine.”

“Sende bilim adamı bakışları var. Bunun hakkını
vermelisin.”

“Aman kızım bak ben okuyamadım. Sen oku. Yüzü-
mü kara çıkarmayasın sakın.”

“Benim torunum mahallede bir tane. Okuldan ge-
lip derse oturuyor, yemek yeme dışında başını kaldır-
mıyor. Arkadaşları sokakta ip atlayıp top oynarken
bizimki ders çalışıyor.”

“Benim torunum okuyup hükümet adamı olacak.
Haklıyı haksızı birbirinden ayıracak.”

Falan filan işte. Birincilerin başka bir deyişle ilk sı-
rada olan öğrencilerin sık sık duyduğu sözlerden.

İlk kurdelemi takıp sıralardaki ilk günlerimi yaşa-
dığım günden beri bu sözleri işittim durdum tahmin
edeceğiniz gibi. Ceviz ağacımıza ilkbaharın gelişiyile
kurduğumuz salıncağa, ayaklarımı sarkıtıp yaprak yüz-
dürmek istediğim bahçemizdeki minik göle bile hasret
duyarak hep masa başını bekledim durdum. Niçin mi?
“Aman Mine, canım Mine” diyenlerin yüzlerini kara
çıkarmamak için.

Büyükler bizler için zaman zaman yarış atı olduğu-
muzdan filan söz ediyor, ama kulvarlardan çekmeye
hiç de niyetleri yok aslında. Benim gibi birçok arka-
daşım koca koca çantaları yüklenip geldiğimiz okul sı-
ralarındaki dersler yetmezmiş gibi, “Fehmi Beyin oğlu

Fen Lisesini kazanmış, Ayten Hanımın kızı Anadolu Lisesini kazanmış. Darısı bizim başımıza.” sözleriyle bitiriyor okuldaki serüvenini...

Verdikçe alan ben ve benim gibiler asla oyun oynamıyor, o test senin bu test benim, şık'lardan, tercihlerden başka bir şey görmeden gençliğe adım atıyoruz; örnekte olduğu gibi.

“Flüt öğren Mine.”

“İngilizce kursuna git Mine.”

“Matematiğin yeterli değilse özel ders aldıralım Mine.”

Mine, Mine ve Mine. Okulda, sokakta, evde.

Hâlbuki ne kadar isterdim, dersleri asıp biraz da hürriyetin tadına varmayı. Teyze kızlarımla birlikte gezmeyi, çılgınca müzik dinlemeyi. İlçemizin altını üstüne getirmeyi... Sakız patlatarak vitrinlere bakmayı, kartpostalları karıştırıp, sevdiğim sanatçıların resimlerini almayı... Kardeşimle halının üstünde boğuşmayı...

Her neyse; öyle ya da böyle sekiz yılı geride bıraktık sonunda. Her ne kadar filanca beyin oğlu Kaan gibi Fen Lisesini kazanamadım ama çok güzel bir Anadolu Lisesinin öğrencisi olmayı hak ettim.

Ben artık liseliyim.

BEN ARTIK LİSELİYİM!

BEN AR-TIK Lİ-SE-Lİ-YİM!

* * *

Geçen hafta bugünkü gün, yani pazartesi sabahı, kaç gündür heyecanla beklediğim an geldi ve peş peşe çalan iki telefonla geleceğim belirlenmiş oldu.

“Mine gözün aydın! İnternette şimdi baktım; Anadolu Lisesini tutturmuşsun!”

“Müjdem i isterim kızım, istediğin okulu kazanmışsın. Şimdi eve geliyorum!”

Bağıra bağıra ağlamalar, anneme, babaanneme, dedeme sarılıp “Kazandım!” diye çığlık atmalar, eli yüzü toz içinde sokakta top oynayan kardeşimi mincıklayıp, yüzünü gözünü öpmeler... Anneanneleri, teyzemleri, halamları, ilk öğretmenim Saadet Hanımı arayıp sevincimi paylaşmalar filan... Bildik öğrenci manzaraları işte, tahmin edersiniz artık.

Ben liseliyim.

Ben Anadolu Lisesinde okuyacağım artık.

İlköğretim formama veda edip yeni başlayacağım okulumun formasını giyeceğim. Son sene, sırtımda yeni okulumun ambleminin yazılı olduğu montu taşıyacağım.

Eve doluşan komşular, üst üste çalan tebrik telefonları, durup durup tülbendiyle gözlerini kurulayan babaannem, ağlayamadığı için kızarıp duran dedem, gözleri bir başka parlayan annem, babam ve bitmek tükenmek bilmeyen maç maceralarıyla beni bezdiren kardeşimin suskun hâliyle müthiş anlar yaşadık.

Tam bir rüya idi içinde bulunduğumuz ortam. Fen bilgisi dersimiz yıl boyu boş geçmişti zaten. Matematik-

ten de okul haricinde birkaç kez ders almıştım o kadar. Orta hâlli bir ilçe okulunda yetişmiş bir öğrenci olarak, -ne kadar da birinci olursam olayım- Fen Lisesini kazanma gibi bir hayalim yoktu zaten. “Anadolu Liselerinden birisini kazanabilsem.” diye ettiğim dualarım boşa gitmemişti işte. Hem de üniversiteye en çok öğrenci gönderen, en iyilerinden birisi olarak ünlenen bir liseyi tutturmuştum sınava ümitsizce girmiş bile olsam.

Sınava annem, babam ve kardeşimle birlikte gelmiştik. Şehir merkezinde oturan halam “Hadi hadi seneye buralısın.” dediği zaman fazla inanmamıştım doğrusu. Ama kaderde buralı olmak da varmış.

– Mine burası kalacağın yurt işte.

Yurt mu? Ben yurttan mı kalacağım? Yani...

– Belediyeye ait bir yurtmuş. Ben araştırma yaptım, öğrenciler de veliler de memnunmuş.

Evden ayrılacağım ha!

Ama sınava girerken bunu biliyordun Mine. Başka bir çözümü de yok. Ailen gelemez ki... Babanın işi, deden, babaannen. Uyum sıkıntısı yaşarlar. Hem bırak bunları artık, büyük şehirdesin. Baksana mahalledeki arkadaşların nasıl da gıpta ile bakıyorlar sana. Gülçin, Müge, Gamze.

– Müdiresi çok iyi imiş. Osman Ağabeyin kızı Tuğba da burada kalıyormuş. Yaşar’ın kızları da.

Osman Ağabey, Tuğba, Yaşar’ın kızları da kim be? Hiçbirini tanımıyorum ki.

– Onlar iki yıldır kalıyorlarmış. Tanışsınız, beraber gidip gelirsiniz. Tuğba senin okuyacağın lisenin Almanca bölümündeymiş. İyi bir kızmış.

Pelin’i tutan olur mu ki? Ezgi’yi, Halime’yi, Cemil’i... Ramazan Öğretmenimi, Saadet Öğretmenimi...

Ama orası küçücük bir ilçe. Burası kocaman bir şehir. Sinemaları, tiyatroları, konser salonları, galerileri var. Yirmi binin üzerinde öğrencisi ile bir sürü fakültesi olan güzel bir üniversitesi var. Liseleri güzel. Hepsi birbiriyle yarış hâlindeymiş üstelik. Elif Abla öyle demiyor muydu? Fen Bilgisi dersimin boş geçtiğini bilip birkaç sefer ders veren komşu kızımız Elif Abla. “Ben de o lisenin mezunuyum. Orada okumak bir ayrıcalıktır. Bunu daha sonra anlayacaksın.” diyen komşu abla. İyi ki de o birlikte çalışmayı teklif etmiş. Birkaç puan fark attım sonunda. Benim aldığım puana yaklaşabilen bile olmadı.

– Hem halanlara da yakın. Sık sık gelersin. Biliyorsun halan seni çok sever.

Ben de halamı severim ama evim gibi olur mu ki?

– Bak kapının üstünde ne yazıyor: Mavi Menekşe Kız Yurdu.

Mavi Menekşe mi? Şu ilkbaharda bahçelerimizi süsleyen minik çiçeklerin adından mı yani? Hani dedemin o hiç üstünden çıkarmadığı kahverengi ceketinin yaka cebine iliştip, sonra da çay zamanı bardağına atarak içtiği, çaya koku katan çiçeğin isminden mi?

Kulağa hoş geliyor doğrusu. Tam da biz yaştaki kızlara göre. Bir parça da romantik. MAVİ MENEKŞE KIZ YURDU. Tuttum bu ismi.

– Bak yurt binası, kapıdaki güvenlik kulübesi, hatta parmaklıkları bile menekşe renginde. Bu rengi bulmaları isabetli olmuş. İsmine uymuş. Sen ne dersin ha? Hiç sesin soluğun çıkmıyor.

– Şey evet ben de beğendim. Ama...

– Aması ne? En ideali burası bence. Okulla yurdun arası on beş yirmi dakika filan. Servise de gerek yok. Yürüyerek gidilip gelinebilir.

– Öyle de...

– Fen Lisesini kazanmış olsaydın yurt sıkıntın olmazdı. Okulun kendi yurdu vardı.

Biliyorum. Biliyorum da o kapasitede bir öğrenci miyim ki ben? Bizim okuldan hiç Fen Lisesini kazanan olmadı ki. Boyuma göre konuşmalıyım. Böyle de idare ederim. Bu lisem de çok güzel... miş daha doğrusu.

– Nasip böyle imiş baba. Ben de isterdim ama olmadı. Fen Lisesini kazanmak da okumak da çok zormuş.

– Yurt binası sevimli görünüyor.

– İnşallah içi de öyledir.

– Öyledir öyledir. Bizim askeriyedeki yatakhane-mizden de soğuk değildir ya.

Askeriye mi? Yatakhane, yemekhane, postal, tıraş, yatak toplama. Hepsi üç dakika. Olabilir mi? Bizde de asker düzeni olabilir mi? Olmadı üç beş nöbeti.

Değildir canım. Benim gibi annemin şurasına tak edinceye kadar beklettiğim yatak toplama işlemini burada da uygulamazsam nasıl geçer ki bunca ay?

– Kayıt işlemleri başlamıştır zannederim. Öğleden sonra halanı da alır geliriz. Hem yurdu gezer hem de ne gerekiyorsa onları yaparız.

– Peki baba.

Mavi parmaklıkların gerisindeki bahçede olanca şirinliğiyle pembeli sarılı patlayan gül tomurcukları, aslanağızları, sarmaşıklar, üstünde çiçeği kalmamış menekşeler ve çamları, akasyası, atkestanesi ile adını bilmediğim bir sürü ağaç bize gülümsediler sanki.

Galiba iyi anlaşıcağız bu yeni yuvamla...

YURDU VE OKULU GEZİYORUZ

"Sabahtan beri bekliyorum. Nerede kaldınız?" yollu sözlerinin eşliğinde halamın hazırladığı öğle yemeğini iştahla yedik.

Halam, mahalledeki yatalak hasta komşumuz Naille Anneden, bahçedeki ceviz ağacının verimine, babaannemin şekerinin kaçta yükseldiğinden yol çalışmalarını esnasında hangi duvarların yıkıldığına dair bir sürü soru sordu durdu. Babam da sabırla cevap verdi.

Halam bir keyifli bir keyifli ki sorma gitsin. "Oh canıma değsin. Benim kızım da yok. Allah bana bir kız nasip etti sonunda. Yeğen hasretimi de gidermiş olacağım." diye gevrek gevrek konuşup duruyor. Sanki yirmi dört saat onun evini bekleyeceğim. Halamın keyfinin bir başka noktası da kendi oğlunun da benim kazandığım okul mezunu olması ve Tıp Fakültesini iyi bir dereceyle hak etmesi.